

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 102/2022
10.08.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., улица ... број ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 153/22 од 12.07.2022. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 10.08.2022. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 153/22 од 12.07.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је 22.07.2022. године поднео Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 153/22 од 12.07.2022. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 6966/20, као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Предлагач у жалби наводи да је поступак одлучивања по његовом захтеву за остваривање подстицаја у сточарству за квалитетне приплодне млечне краве у 2014. години започео јула месеца 2014. године и да је у овој управној ствари Управни суд доносио пресуде 02.06.2016. године, 01.11.2017. године и 27.12.2019. године, па се наведено трајање поступка не може сматрати разумним. Предлаже да Врховни касациони суд усвоји жалбу, утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року, наложи поступајућем судији да поступак правноснажно оконча у року од 30 дана и да предлагачу надокнади одређене трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року,

којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 6966/20, као неоснован, са следећим образложењем: да је предлагач 01.04.2020. године поднео тужбу ради поништаја решења туженог Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије од 07.02.2020. године, у правној ствари остваривања права на новчану накнаду за подстицаје у сточарству за 2014. годину; да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда У 17582/18 од 27.12.2019. године и да је њиме одбијена, као неоснована, жалба због ћутања управе од 23.06.2018. године, коју је тужилац изјавио због недоношења решења од стране Управе за аграрна плаћања у извршењу решења Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде Републике Србије од 16.03.2018. године; да је суд тужбу без одлагања, дана 12.06.2020. године, доставио на одговор туженом органу уз захтев за достављање свих списа предмета који се односе на предмет управног спора; да је тужени 15.09.2020. године доставио одговор на тужбу, али без тражених списа, због чега је суд поновио захтев за достављање списа 28.05. и 29.11.2021. године, као и 05.04.2022. године, по коме је тужени поступио тек 25.05.2022. године; да пре достављања списа нису постојали услови за окончање управног спора из разлога који се не могу приписати у одговорност суда; да предмет спора није хитне природе јер је тужба поднета у правној ствари остваривања права на новчану накнаду за подстицаје у сточарству, која и поред субјективног значаја за подносиоца приговора нема објективни значај који би захтевао приоритетно одлучивање; да поступак пред органом управе представља интегрални део одлучивања у управној ствари, али да се Законом о заштити права на суђење у разумном року, пре свега, остварује заштита права у судском поступку.

По налажењу Врховног касационог суда, правилно је поступио судија Управног суда када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 6966/20 због околности које су наведене у ожалбеном решењу, а које су несумњиво морале довести до дужег трајања управног спора.

Врховни касациони суд је из тужбе и одговора на тужбу у предмету Управног суда У 6966/20 утврдио да се тужбом тражи поништај решења донетог у поступку

понављања управног поступка у коме је предлагачу утврђено право на подстицаје у сточарству за четири квалитетне приплодне млечне краве у 2014. години у износу од 80.000,00 динара. Поступак за понављање управног поступка по својој природи не представља саставни део или наставак раније окончаног поступка, па се у смислу повреде права на суђење у разумном року као почетак рока за утврђивање евентуалне повреде права не може узети јули месец 2014. године, како погрешно сматра предлагач, већ 08.11.2016. године када је предлагач поднео жалбу против решења од 04.10.2016. године којим је у поновљеном поступку одбијен захтев предлагача за остваривање права на подстицаје у сточарству. Након тога, предлагач је пред Управним судом поводом исте управне ствари покренуо 12 управних спорова, што је довело до тзв. „процедуралног лавиринта“, те објективно отежало и успорило поступање Управног суда и органа управе. Предлагачу се не може оспорити право на коришћење свих расположивих процесних средстава ради остваривања постављеног захтева, али се дуже трајање поступка које је настало као резултат бројних правних лекова које је предлагач изјавио не може приписати ни у кривицу суду.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у ставу првом диспозитива, одбио жалбу предлагача.

Врховни касациони суд је, у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић